

[Finansministeren.]

det vil være det høje ting bekendt fra de seneste to finanslove — har der siden efteråret 1963 været afholdt en række forsøgs-kursus på grundlag af udvalgsbetænkningen. Der er herved tilvejebragt et praktisk erfaringsmateriale og opnået bekræftelse af, at der er behov og interesse for en sådan efteruddannelsesinstitution.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed give en udførlig redegørelse for den virksomhed, forvaltningshøjskolen tænkes at skulle varetage, men blot fremhæve de principielle retningslinjer, der ligger til grund for forslaget.

Skolen skal primært kun beskæftige sig med efteruddannelse, d. v. s. uddannelse af personalet efter ansættelsen. I det omfang der i forvejen findes efteruddannelsesordninger for enkelte forvaltningsområder eller personalegrupper, skal forvaltningshøjskolens virksomhed tilrettelægges under hensyn hertil, ligesom der skal tages hensyn til, om et uddannelsesbehov kan tilgodeses gennem det almene undervisningsvæsen.

Deltagelse i undervisningen skal ske på frivilligt grundlag og uden udgift for deltagerne. Ved tilrettelæggelsen af kursus bør der tilstræbes den størst mulige geografiske spredning, således som det allerede er sket for de foreløbige forsøgskursus' vedkommende.

Ved tilrettelæggelsen af sin undervisningsplan skal forvaltningshøjskolen inden for de givne økonomiske rammer søge at dække ethvert efteruddannelsesbehov med ligelig hensyntagen til de forskellige forvaltningsområder og personalegrupper og med henblik på at gøre personalet bedre egnet til at varetage de arbejdsopgaver, der er pålagt det, og om muligt at uddanne det til bestridelse af mere kvalificerede opgaver end hidtil. I sidstnævnte henseende skal jeg specielt henlede opmærksomheden på de forsøgskursus, der er i gang for statens assistentpersonale, og som bl. a. tilsigter at uddanne en personalegruppe til at varetage opgaver, der hidtil er udført af akademisk uddannet personale.

Hvor forholdene gør det praktisk muligt, bør forvaltningshøjskolens kursus tilrettelægges med henblik på deltagelse fra såvel staten som kommunerne. Det må anses for værdifuldt, at personale fra de to forvaltningsområder herigennem får mulighed for

gensidig erfaringsudveksling om administrative spørgsmål, ligesom de foreslåede ledelsesorganer, bestyrelsen og undervisningsrådet, vil kunne bidrage hertil.

Gennemførelsen af lovforslaget er som anført i bemærkningerne forudsat i 1965-66 at kunne holdes inden for det budget, der er opstillet for den igangværende forsøgsvirksomhed, men der må regnes med stigende udgifter, efterhånden som forvaltningshøjskolen udbygges. Når henses til, at skolens virksomhed retter sig mod en personalegruppe på ca. 40.000 personer beskæftiget i statens og kommunernes administration, er der imidlertid tale om en relativt beskedent udgift, og hvis forvaltningshøjskolen kan opfylde sit formål: at bidrage til en bedre og mere effektiv og dermed en mere økonomisk administration, vil pengene være vel anvendt.

Idet jeg endelig skal henvise til, at såvel styrelser som personaleorganisationer inden for stat og kommuner har givet det til grund for lovforslaget liggende udvalgsforslag tilslutning, skal jeg anbefale det foreliggende lovforslag til tingets velvillige behandling.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg har hermed den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. (Vidner m. m.).

Forslaget bygger i alt væsentligt på den betænkning, som justitsministeriets vidneudvalg afgav i 1962, men indeholder herudover et par enkelte mindre ændringer.

Af forslagens enkelte bestemmelser skal jeg kun omtale de vigtigste af ændringerne i forhold til den gældende lovgivning.

Ifølge de gældende regler må tjenestemænd eller andre, der handler i offentligt hverv, ikke afkræves vidneforklaring om forhold, der er omfattet af deres tavshedspligt, medmindre vedkommende overordnede myndighed giver sit samtykke. Det foreslås at begrænse denne regel til tilfælde, hvor tavshedspligten er pålagt i det offentlige interesse, og at give retten en beføjelse til under visse betingelser at bestemme, at vidneforklaring skal afgives, selv om samtykke til afgivelse af vidneforklaring nægtes, dog ikke hvis nægtelsen begrundes med hensynet til statens sikkerhed eller forholdet til fremmede magter.